

om, at det vil gaa saaledes, efter som det er sket 4 à 5 Aar i Træk. Jeg er ikke saa tryk-
 hudet, at jeg ikke kan forstaa, at det nok vil
 ske en Gang til. Det vil altsaa komme, og
 der vil kun være den Forskjel paa den nu-
 værende Tilstand og den, der vilde indtræde,
 at saa vilde der ikke være noget Folkething,
 som mere kan vedtage Dagsorden eller Pro-
 tester eller nogen Ting, og Regjeringen vilde
 efter sin Opfattelse, som jeg antager, at det
 ærede Medlem nu ogsaa efterhaanden har
 lært at forstaa (Afbrydelse af Berg) — om
 end langsomt, og uden at det ærede Medlem
 derfor behøver at tilegne sig den — jeg siger
 efter sin Opfattelse vilde Regjeringen ikke
 være nødt til at indkalde Folkethinget for
 næste Oktober. I den Tid vil der altsaa
 være Fred og ingen Fare for den Tilstand,
 Regjeringen derigjennem har skabt, og det
 er denne Tilstand, Vedtagelsen af denne
 Dagsorden vil være med til at fremhjælpe.
 At det skulde være til Fordel for Folkethinget
 gennem denne Forkastelse at tilveiebringe
 akkurat den samme Tilstand, som vi nu have,
 kun med den Forskjel, at vi nu kunne be-
 kæmpe den ved det eneste Middel, vi have,
 nemlig ved den parlamentariske Forhandling,
 og i Stedet for sætte en Tilstand, hvor vi
 slet ingen Ting kunne gjøre, men hvor den
 kan brede sig frodig indtil 1ste Oktober, det
 er mig aldeles umuligt at begribe. Jeg for-
 staar ikke, hvad politisk Fordel der er der-
 ved. Jeg maa derfor udbede mig en nær-
 mere Forklaring af, hvad der kan have for-
 anlediget den forandrede Holdning fra en-
 kelte Medlemmers Side, men endnu mere
 fristes jeg til at bede om denne Forklaring
 ret fyldig og tydelig, fordi jeg meget godt
 kan se, hvilke overordentlige Ulemper denne
 Fremgangsmaade vilde medføre for Folke-
 thingets Vedkommende. Jeg tror ikke, der
 behøver at være nogen Tvivl om, at
 den høie Regjering ikke ønsker No-
 get hellere end have det fuldstændig
 i sin Haand at have Folkethinget inde og
 blive af med det, naar den selv vil. Jeg
 veed nok, at det er et Postulat, som stilles
 frem af doktrincære Politikere, at det kan
 Regjeringen altid gjøre, men det er ikke saa
 let, en Regjering kan ikke altid gjøre det og
 samtidig faae sine Venner og Meningsfæller
 til at erkjende, at det er fornuftigt, rimeligt,
 forstandigt, forhandlingsvenligt, imødekomm-

mende osv. Det skal Regjeringen nemlig
 samtidig. Den høie Regjering kaster aldrig
 dette Thing paa Døren, uden at den sam-
 tidig konstaterer sin urimelige Villighed til
 Forhandling, Smødefkommen og Overenskomst.
 Regjeringen har ogsaa vist, at naar det var
 dens Bestræbelse at komme vel af med Folke-
 thinget, hvad den ret jævnlig har ønsket,
 nemlig hvert eneste Aar, har den altid gjort
 det paa en saadan Maade, at det gjorde Ind-
 trykket af, at den bestræbte sig for at naae et
 positivt frugtbart Resultat: første Gang
 ved en Opløsning, anden Gang ved
 Hjemsendelse, tredje Gang ved at man
 forelagde den provisoriske Finantslov strax
 — af lutter Smødefkommenhed, fordi Folke-
 thinget, tror jeg, havde hyttet det Ønske,
 at den maatte komme strax — og nu denne
 Gang skete det ved den saa overordentlig prak-
 tisk anbragte Opløsning lige midt i Arbejdet.
 Altsaa, der er ingenjombest Tvivl om, at
 Regjeringen ønsker at være af med Folke-
 thinget paa en saa billig Maade som muligt.
 Ved nu at vedtage den Dagsorden, her fore-
 slaas, skaffe vi netop Regjeringen det, som
 den i dette Øieblik ønsker, nemlig et Paastud
 til at sende Folkethinget hjem og sige: Her
 have de Herrer givet et Bevis for deres For-
 handlingsvillighed, idet de ikke blot forkaste
 og negte Forhandlingen af den midlertidige
 Finantslov, af den provisoriske Finantslov,
 men gjøre det tværtimod det, de gennem
 flere Aar have været enige om at forsvare
 som det eneste Rimelige og Rigtige, nemlig
 siden 1887; under samme Omstændigheder,
 og samtidig med, at de erklære sig villige til
 Forhandling, gjøre de det stik Modsatte og
 afbryde Forhandlingen. Jeg tror ikke, det
 vilde være vanskeligt for Regjeringen at faae
 Tilslutning for det Rimelige i den Opfattelse,
 at det var en mærkelig Maade at drive For-
 handlingspolitik paa. Men det er saamænd
 den mindste Ulempe for os; om Regjeringen
 en eller anden enkelt Gang sender os hjem, det
 er, siger jeg, en meget mindre Konsekvens end
 den, der vil være Følgen af denne Dags-
 ordens Vedtagelse. Det er nemlig den, at
 dersom man nu forandrer Folkethingets Frem-
 gangsmaade siden 1887 og slaar ind paa
 denne Vej, her foreslaas, da er man bun-
 den til at gaa denne Vej i Fremtiden,
 saa kan man anstændigvis ikke komme
 tilbage til den, saa er Folkethinget nødt